

igjort, og han skal have Mere, for at bestride Embedet ordentlig. Dette, vil jeg nu sige, er i sin Orden; men der foreligger ogsaa det andet Tilfælde, at en Embedsmand har gjort accurat den samme Indstilling, efterat han er kommen til det Resultat, at han ikke kan bestride Embedet med det bevilgede Contoirholdsvederlag. Den høitærede Minister gaaer imidlertid ikke ind derpaa, og dermed er Sagen afgjort; Embedsmanden faaer ikke Mere til Contoirudgifter, Thinget forhøier ikke det bevilgede Beløb, og Udvalget gjør ingen Indstilling herom; et enkelt Medlem kan endnu mindre tænke paa at gjøre det, og altsaa er ved den Sum, som Justitsministeren har stillet i Lovforslaget, det Maximum givet, hvormed den vedkommende Embedsmand i 5 Aar maa lade sig nøie. Nu har ved dette Embede, og det er et af de mindre, det er af 3die Klasse, paa 2,000 Rd., den vedkommende Embedsmand indgivet Andragende om, at Contoirholdet maatte blive forhøiet ganske betydeligt. Naar jeg nu sammenligner dette med et Embede, som ganske nylig er oprettet, som har med en af de meest vanskelige Bestillinger i Riget at gjøre — det ligger i min egen Valgkreds, det er Vær, der nylig er incorporeret — saa har Ministeriet der bestemt nægtet at gaae ind paa Embedsmandens Indstilling, som gik i lignende Retning som her, og dog ere Forretningerne der i den Grad hyppige, at der aldeles ikke kan være Tale om nogen Sammenligning. Det Embede, Lovforslaget omhandler, indbefatter 10,000 Mennesker i en Landjurisdiction; der er ingen Byer og ingen overmaade tæt Befolkning, medens det andet Embede indbefatter den tætteste Befolkning og to Kjøbstæder. Det er et District, hvor den danske og den slesvigsk Lovgivning bryde sig og ville bryde sig i en lang Aarrække. Det er saaledes nødvendigt at begynde forfra, og vedkommende Embedsmand har gjort opmærksom paa, at han ikke kan nøies med 1,000 Rd., men maa have 1,400 Rd. til Contoirhold. Jeg vil tilføie: han kan ikke nøies med 1,400 Rd., men maa have 2,000 Rd. Det er klart, at naar et Embede oprettes fra ny, og der Intet er at begynde med, saa skal Alt naturligtviis dannes fra Ny af.

Her i det foreliggende Tilfælde er Contoiret i Orden, men der er dog Noget at begynde med. Der er henviist til, at Pantebøgerne ere i Orden; derfor skal Embedsmanden have noget Mere, for at han bringe disse Bøger i Orden. Men paa det andet Sted er der ogsaa meget at gjøre med Pantebøgerne, dertil er der imidlertid ikke taget noget Hensyn der. Der er derhos ved dette Embede mange Forretninger, som man ikke kjender i den øvrige Deel af Riget, idet Incorporationen nemlig daglig medfører overmaade stor Correspondance, men dette er der heller ikke taget Hensyn til. Saa er der lange Kjørsler . . .

Formanden: Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det forekommer mig, at det ærede Medlem vel meget bekræfter sig med Contoirholdsgodtgjørelsen for et Embede, der ikke foreligger til Omtale.

Steenstrup: Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar man skal nogenlunde behandle disse Contoirholdslove, kan det kun stee sammenlignelsesviis.

Formanden: Men naar det ærede Medlem vil anstille en saadan Sammenligning, maa han ikke gaae formeget i Detail.

Steenstrup: Men jeg maa dog nævne det, som jeg vil bruge til Sammenligning. Jeg vilde ikke spille Thingets Tid hermed ved Finantslovens 1ste Behandling — der fandt jeg det upassende at tale derom —, men her, hvor der netop er et Tilføjningspunkt, har jeg anseet det for rigtigt at fremhæve denne Sag og at paapege, hvor vanskeligt det er at faae nogensomhelst Forandring i disse Contoirholdslove, da det maa ansees for en given Sag, at et enkelt Medlem ikke kan sætte et Endringsforslag igjennem, der gaaer ud paa en Forhøielse. Naar altsaa Embedsmanden ikke kan faae Justitsministeriet til at gaae ind paa sin Anskuelse af Sagen, er det dermed afgjort, at han ikke faaer det Contoirhold, som er nødvendigt. Det er kun det, jeg har villet